

Измамни блуждаещи пламъчета.

златна или сребърна пара, или пъкъ нѣкоя друга скъпоценностъ.

Жажда за богатство, за злато, има у всѣки човѣкъ, билъ той простъ или ученъ. А, може би, между проститѣ, бедни иманяри обаянието на заровеното злато е много по-голѣмо, отколкото у всички други хора. Народътъ е свързалъ образа на огъня съ образа на златото: златото е огънь. Така сж били създадени отъ народа много приказки за безбройни богатства, заровени въ непристъпни пещери или въ стѣклени дворци на морското дъно. Тия съкровища се пазятъ отъ змееве и лами съ по сто глави, отъ зли великани или отъ морски царе, които иматъ хубави дъщери. Незнайни юнаци отиватъ да търсятъ скритото имане и, следъ безброй приключения, успѣватъ да отсѣкатъ стотѣхъ глави на чудовището отъ долния свѣтъ, да спечелятъ съкровището и накрая да се оженятъ за хубавата царска дъщеря. На тая основа е написана хубавата пиеса на нѣмския писателъ Зудерманъ: „Огньоветѣ на св. Ивановата нощъ“. Приказкитѣ винаги свършватъ съ добъръ край, но иманярскитѣ приключения почти винаги сж безъ особенъ успѣхъ. Най-много, ако изъ село научатъ, ще се подиграватъ съ иманяритѣ. Тѣхнитѣ търсения почти винаги отиватъ напусто.